

stede om vor finantzielle Stilling. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at det er givet, at vi for Tiden ere under Trykket af en extraordinair Skat, der er bleven forlangt paa Grund af extraordinaire Forhold. De Herrer, som dengang sagde, at denne Skat ikke behøvedes for øieblikkeligt at hjælpe os ud af Forlegenheden, for øieblikkeligt at tilfredsstille de Statskassen paahvilende Forpligtelser, men at Statskassen meget vel var istand til at udrede, hvad den skulde udrede, selv uden Skatten, kunde godt have sagt det og dog ikke desto mindre nu have Ret til at sige, at Statskassens Stilling er ikke god. Begge Dele kunne godt bestaae ved Siden af hinanden, fordi der er indtraadt en væsentlig Forandring siden dengang. Men vi have i ethvert Tilfælde en extraordinair Skat, og naar det ærede Medlem for 10de Kreds (Zesßen) sagde, at han var vis paa, at vi vilde beholde den, hvad enten saa de Millioner, som jeg forresten nødig vil omtale, skulde komme eller ikke, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at vi vel altsaa ville faae to extraordinaire Skatter, hvis de foreslaaede Jernbaneanlæg kom til Udførelse, thi man kan jo dog ikke forudsætte, at disse Baner kunne faaes udførte for Intet. Dernæst er det jo ligeledes klart, at vore Obligationer ere sunkne i Værdi. Man siger rigtignok, at det tildeels kommer af, at Folk her i Landet finde det fordeeltigt at sætte deres Penge i fremmede Papirer; men det er dog ikke desto mindre en ikke ubetænkelig Sag, at vore Papirer ere gaaede saaledes ned. — Det er jo for det Tredie endvidere givet, at vi spise op, og det meget stærkt, af vore Activer; Finantsministeren har selv flere Gange advaret derimod. Her kommer jeg til et Punkt, som jeg endnu ikke har hørt omtale af Noget. Hvorledes gaaer det an at discutere en Sag af en saa stor finantziel Betydning som denne, uden at Finantsministeren udtaler sig med et eneste Ord til os angaaende den? Jeg siger, at jeg finder dette usvarligt eller dog idetmindste uforklarligt. Finantsministeren har, saavidt

jeg veed, ikke været tilstede under Forhandlingerne af denne Sag i Folkethinget. Han var derimod vel tilstede her iforgaars, da Indenrigsministeren sagde, at vor finantzielle Stilling efter hans Mening var god, men den ærede Indenrigsminister tilføiede strax: „Jeg maa bemærke, at det er min individuelle Overbeviisning, og at det ikke er Regjeringens Overbeviisning, jeg her udtaler“. Men hvad er da Regjeringens Overbeviisning om dette Punkt? Naar Indenrigsministeren anseer det for nødvendigt i det Dieblit, da han udtaler, at vor finantzielle Stilling efter hans Mening er god, at tilføie den Indskrænkning, at det kun er hans individuelle Mening, saa ere vi dog paa det Allerstærkeste opfordrede til at forlange, at Finantsministeren enten træder til og støtter sin Collega Indenrigsministeren ved at udtale: „Det er ogsaa min Mening, at vi uden Beskyrning kunne skride til at paatage os en saadan Udgift som den, der her er Tale om, i et kortere Aaremaal“, eller at han fremsætter sine Indvendinger og erklærer: „Nei, det kunne vi ikke“. Det er altsaa Noget, som jeg synes, at vi maae forlange, at Finantsministeren afgiver en bestemt Erklæring om, hvorvidt han under de Forhold, der forresten finde Sted, ligeoverfor de øvrige Bevillinger, der fordres, og de Regnskabsresultater, hvorpaa han kan støtte sin Betragtning af vor finantzielle Stilling, er af den Mening, at man ikke blot kan bemyndige Regjeringen til at komme med Forslag om de Udgifter, der ville følge af dette Lovforslags Vedtagelse, men kan paalægge den at stille Forslag derom, og det under en saadan Form, at den ikke uden ved en ny Lov — der jo vil være meget vanskelig at tilvejebringe, naar dette Lovforslag først engang er vedtaget — vil kunne standse Arbejderne under visse muligt indtrædende Conjuncturer, selv om de ere videre fremskredne. — Man fremhæver, at der her i Landet kjøbes fremmede Obligationer, og at der sættes mange Penge i Eiendomme, endog i fremmede, men der er dog ingen Tvivl om, at en stor Deel af Nationalformuen, at en